

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 40 лв. предплатени
Отдѣленъ брой струва 2 лева

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО

За обявления се плаща по споразумение

Редакторъ:

Протоиерей П. Икономовъ

Статии, съобщения, обявления и пр. да се изпращатъ до редактора на в. „Хр. защита“
ул. Полков, Минковъ № 24 — Варна

Всички суми за вестника да се изплащатъ на епархийскитъ свещеници, а абонатитъ вънъ отъ Варненската и Преславска епархия да ги изпращатъ до редактора

Протоиерей П. Икономовъ

**Българи, обичайте отечеството си
живейте, работете и мислете за
величието на България!**

Този апелъ родното радио отарива ежедневниятъ си
жизнь. Колчемъ пжти го чуя, свива ми сърдцето отъ ж-
лъ черва отъ срамъ. Това свидетелствува, че „въ Дания
не гнило“.

Едно радио въ свѣта, не почва съ толкова силни ду-
ховни обичайте отечеството си... „въпрѣки, че толкова мно-
го дни днесъ воюватъ и страдатъ.“

Наистина, ако този апелъ се отнася къмъ ония блудни си-
нове на Отецеството ни, които всѣки денъ бѣлватъ зми и гу-
по адресъ на собствения си народъ, то той е тѣжко умѣ-
но навремененъ. Макаръ и да имъ сж поржчани отъ тия,
които хранятъ това свидетелствува, че тѣ иматъ погрѣш-
ни абирания за родъ и родина, а камо ли за политиката, коя-
та е лъжица за тѣхнитъ уста. Но, ние трѣба да имъ благо-
ду, че тѣ излѣзоха отъ скривалищата си, снѣха маскитъ си
показаха предъ насъ като заклетии врагове на отечеството
отъ тѣхнитъ злини всѣки би съумѣлъ да се запази, тѣ като
заемъ истинскитъ имъ лица. Но явява се въпроса, какъ да
назвемъ отъ другитъ, които сж всрѣдъ насъ, сгущени изъ
заплащатъ заплати, законитъ на страната ги покровителству-
ва, а въ замѣна на това, тѣ подмолно саботиратъ и копаятъ
рунитъ на държавата ни.

Сажо съ апелъ по радиото, мисля, че не ще се постигне
ата, а именно, да станатъ тѣ добри синове на отечеството си и
обикнатъ народа си. Понеже покварата е засегнала душата
и бѣса се е вселилъ въ тѣхъ, би трѣбвало да се взематъ
и тѣ да се изолиратъ и надъ тѣхъ да се упражни не са-
мо общественъ контролъ, а и да се подложатъ на лѣкуване
и една планомерна работа, която да ги пресѣдаде и пре-
българинъ, който отблизу се запознае съ истината на
да си и съ красотитъ на отечеството си, не може да не ги
и да се запознаемъ съ страдания... е свещенъ дългъ,
и е свещенъ дългъ да осъзнаемъ Бога и да върааме въ Не-
говата правда. Нашата история е пълна съ величави дѣла и под-
визи. Имали сме велики държавници, поети, писатели, худож-
и журналисти, съ две думи казано, учени мъже. Такива има-
и сега. Тогава, защо да не обичаме отечеството си? Тѣ пра-
възката между поколѣнията. Чрезъ тѣхъ се утвърждава
националната съвѣст и гордостъ. Тѣ, чрезъ своя подвигъ и са-
мртва, утвърждаватъ въ съзнанието ни върата, че сме чеда
на единъ народъ, който, въпрѣки превратноститъ на историята,
и ще живѣе. За да нѣма блудни синове, като ония, които
се продали за шепа леца на чужденцитъ и отъ чужди чер-
паници хулятъ и разколебаватъ народа ни въ неговата ве-
на борба за обединение, то нека нашитъ учители, свеще-
ни, офицери и общественици, грабнатъ свещения огънъ отъ
нашата съкровищница на нашитъ народни будители и
и всрѣдъ широкитъ народни маси по села и градове, да
и запознаятъ съ нашето славно минало, да стоплятъ сърдцата
и събудятъ родолюбивитъ чувства, които сж задушени и
и изчезнали отъ разни интернационали, отъ чужди задушитъ
идеали и кумири, донесенни отъ блудни синове. Стига отри-
и, стига поражение. Тѣ не познаватъ своето, затова го и
и любятъ.

Изгрѣ и ярко свѣти звездата на България, благоденству-
ва и обединена!

Да бждемъ достойни нейни синове!

Т. К. Саржбеевъ

ЗА ИЗПОВѢДЪТА

Когато ни предстои да прие-
мемъ св. Причастие, трѣбва
и парително да се изповѣд-
ваме. Т. е. да разкажемъ предъ
Богъ си всички лоши нѣ-
ща, които сме извършили и да
покаемъ. Това трѣбва да
сѣе особено сега, защото
и постъ е най-благопри-
ятно време за християнски
покаяние. Единъ отъ великитъ

християнски подвизи е пока-
янието.

Когато отидеме при духов-
ника да се изповѣдаме, трѣб-
ва да му разкажемъ чистосър-
дечно и съ съкрушение всич-
ко грѣховно, каквото сме сто-
рили, явно или тайно, на дѣло
или съ мисль. Тогава той, отъ
името Божие, ще ни прости
сладва на 2-ра стр.

П. Г. Зяпковъ

ЦИВИЛИЗАЦИЯ БЕЗЪ КУЛТУРА

(продължение отъ миналия брой и кръгъ)

И съвременното човѣчество,
подобно на древното и сръд-
новѣковното, все още обича
да преценява нѣщата по тѣх-
ната външна голѣмина, вън-
шенъ видъ и външни ефек-
ти. Грамаднитъ градове, огром-
нитъ небостъргачи, тежкитъ
и сложни машини, широкитъ
и гладки пжтища, пълнитъ
каси будятъ възхушението и
суетата на хората.

Ние трѣскаво бързаемъ да
събираме злато, да строимъ
дворци, фабрики, пжтища, ме-
стове, паметници и после се-
модоволно потриваме ржце и
самоуверено се хвалимъ: „Ка-
къвъ богатъ и удобенъ жи-
вотъ. Каква блѣскава цивили-
зация! Каква голема напре-
дѣкъ!“ Но въ сжщото време
божественитъ гласъ на наша-
та съвѣстъ спира нѣшитъ хвал-
би, като ни предупреждава
снизходително: „Чакайте! Сти-
га сте измѣрвали вашитъ ули-
ци и сгради. За целта и стой-
ността на живота ще сждите
не по смѣтачнитъ машини и
търговскитъ баланси, а по ра-
достта, правдата, мира и до-
волството, които животътъ
притежава и може да ви даде,
ако изпълните неговитъ ос-
новни закони. Помнете, че
цивилизацията безъ култура е
бавна отрова, следникова из-
мама, сигурна смъртъ“.

Това предупреждение на на-
шата съвѣстъ е абсолютно
вѣрно и умѣстно. Животътъ
ни е нѣщо много повече отъ
това, което се изразява и пре-
ценява съ метри, килограми и
левове. Само здравитъ по ду-
ша и тѣло, просвѣтенитъ и
социално доволни жители на
единъ градъ го правятъ ве-
лики градъ, културенъ градъ;
а неговитъ небостъргачи и
широки улици не могатъ да
го направятъ велики и култу-
ренъ при нездрав и социал-
но нещастни обитатели.

Ние не можемъ да измѣ-
римъ вѣрно величието на
единъ човѣкъ, като го облѣ-
чемъ въ коприна, или като
поставимъ неговото охранено
тѣло на теглилната. Напри-
мѣръ, колко голѣмъ бѣ Лев-
ски? Колко велики бѣ Паи-
сий? Величието на тия бълга-
ри се крие не въ голѣмината
и силата на тѣлата имъ, нито
въ качеството на облѣклото
имъ, и въ тѣхнитъ души.

Народитъ и държавитъ до-
вчера измѣрваха своя напре-
дѣкъ и своя животъ само
чрезъ мъртвитъ цифри на сво-
ята техническа цивилизация,
но не и чрезъ духовнитъ цен-
ности на своята човѣшка кул-

тура; защото тѣ имаха твър-
де малко истински духовни
ценности.

Затова, народитъ съ плуто-
кратична стопанска система
създадоха огроменъ и едно-
странчивъ материаленъ напре-
дѣкъ. Духовно тѣ изостанѣ-
тавъ, назадъ при нѣкогашни-
тъ грѣко-римски езичници,
известни съ многото си богат-
ства, но и съ многото си ро-
би, мизерия и страдания. Днеш-
ната технизирана цивилизация
издигна огромни и красиви
градове, но тѣхнитъ улици сж
напоени съ кръвта и сълзи-
тъ на жертвитъ на капитали-
стично и плутократичното роб-
ство.

Днесъ остритъ противоре-
чия на човѣшкото робско
страдание сж избухнали, въ
единъ безпобеденъ кървавъ
конфликтъ на всички противъ
асички. Тази война нѣкои на-
рекоха война за хлѣбъ и жи-
знено пространство. Тя е,
наистина, такава война,
но не е само такава. Защото,
чрезъ войната народитъ мо-
гатъ да получатъ хлѣбъ и жи-
знено пространство; но, ако
звездно съ това, тѣ не полу-
чатъ и ново свѣтлоразиране,
новъ и по човѣченъ духъ, но-
ва вѣра и по висша правда,
т. е. ако тѣ не получатъ едно
по високо и много по-спра-
ведливо мѣрило за ценностъ-
та и светостта на живота, то-
гава тѣ следъ нѣколко години
пакъ ще се заловятъ за орж-
жието. „Защото, не само съ
хлѣбъ се живѣе, но съ исти-
ната и правдата“, говорѣше и
днесъ сжщо говори Първиятъ
и Вѣчниятъ.

Тѣкмо затова, днешната вой-
на е не само стопанско поли-
тически, но и голѣма идеоло-
гична война. Днесъ народитъ,
поучени множо отъ страда-
нията, виждатъ вече по-наде-
лечъ и воюватъ не само за
нужното жизнено простран-
ство. Тѣ воюватъ сега за единъ
съвсемъ новъ и по-високъ жи-
вотъ за всички хора; за една
нова цивилизация и нова кул-
тура, които ще бждатъ изгра-
дени не само върху метри,
тонсве, бетонъ и долари, но и
върху висша християнска чо-
вѣчностъ, върху трайното бла-
госъстояние? на всѣки отдѣленъ
човѣкъ и на всички народи
заедно.

Нѣщата вече проваля; де-
нѣтъ на новата цивилизация и
култура е къмъ изгрѣвъ.

Свещ. Иорд. Свѣтославовъ

Православниятъ ПОСТЪ

Светата църква е опредѣлила
около 180 дни презъ годината за
постъ. Половината година сж постъ-
ни. Или половината отъ живота
на православния християнинъ трѣ-
бва да бжде въ постъ.

Постътъ бива строгъ: 1) когато
не се приема презъ известни дни
никаква храна или питие, и 2) ко-
гато се приема съвсемъ слаба хра-
на—само хлѣбъ и вода. А обикно-
вениятъ постъ е въздържание отъ
блажна храна.

Ето основанията на православния
постъ:

1) Чрезъ поста, потребноститъ
на тѣлото се ограничаватъ и на-
малчаватъ, въ замѣна на което ду-
шата започва да чувствува по-го-
лѣма свобода и независимостъ.

Умътъ се просвѣтлява. Чувства-
та сж въ състояние да бждатъ
облагородени. Волята придобива
сили да следва духовно издигане.

2) Чрезъ поста, човѣкъ става
достоеенъ да се приготви да слуша
гласа на Бога Духъ Светий. (Дейн.
13—2)

Когато пости човѣкъ, силата на
молитвата достига до висинитъ на
духовния миръ и отъ небето слиза
благословение и помощъ за земния
животъ на отдѣлния човѣкъ или
общество и народъ.

Когато до отдѣлния човѣкъ до-
йде нѣкаква скръбъ, религиозния
опитъ показва, че при постъ и
молитва, Богъ помага.

Когато детето се разболѣе, май-
ката запоства и се моли по-усърд-
но.

Жената пости и се моли, мж-
жѣтъ и да преодолѣе всички прѣчки
въ живота си и да успѣе.

Когато се приближава угроза и
опасностъ, постътъ и молитвата
сж най-могъщото сръдство за
помощъ.

Когато нашитъ бащи, мъже, си-
нове, братя и роднини отиватъ на
бойното поле, постътъ и молитвата
помагатъ, да се върнатъ живи и
здрави.

Когато има общо бедствие: войни,
болести и др. молитвата на тѣзи,
които постятъ и се молятъ, до-
стига до Божия престолъ и оттамъ
идва изпросваната помощъ.

Сега е великия постъ. Престолъ на
всѣки, който пости, да се изповѣда
и да приеме свѣтото Причастие.
Господъ Богъ ще помогне на всѣ-
ки, които Му се помолва съ постъ
и покаяние.

На 15 II 1944 год. Епархий-
скитъ Архиерей свиква све-
щенитъ отъ Варненската ду-
ховна околия на конференция,
съ специаленъ дневенъ редъ.

Поканватъ се всички Все-
благословейни свещеници на гор-
ната дата, въ 7 и половина
часа сутринтъ, да присѣдст-
вуватъ на службата въ Катѣ-
дралния храмъ.

За изповъдята

(продължение отъ 1-ва стр.)

рѣховетѣ. Малцина постъпватъ така и малцина чувствуватъ плодоветѣ на св. таинство покаяние: Повечето християни пристѣпватъ къмъ св. Причастіе неизповѣдани. Приматъ го недостойно. Съ това тѣ приематъ своето осуждение (1 Коринт. 11:29). Други отиватъ при духовника за да имъ чете разрешителна молитва, но за грѣховетѣ си нищо не казватъ, дори не се признаватъ за грѣшници. Всички желаемъ да бждемъ просветени, да бждемъ излѣкувани отъ грѣховната болестъ. Но какъ духовния лѣкаръ ще стори това, когато не му е казано ясно и точно въщо се състои духовната (грѣховна) болестъ? Ако на медицинския лѣкаръ не се каже отъ клиента точно мѣстото на болката и начина на проявлението ѝ, то той не може да определи точна диагноза. Започва се неправилно лѣкуване. Въмѣсто оздравяване, идва се до по-сериозно заболяване. Болестъта се загнѣзва по-здраво въ организма на болния и се превръща на хроническа. Сжщото е и съ духовната болестъ — грѣха. Ако изповѣдващиятъ се не разкрие душата си предъ духовника, той си отива непростенъ, не изцѣренъ духовно. Той не може да се разреши. Продължава да живѣе по досегашния си начинъ. Тогавъ грѣха пуска по-дълбоко корени у него и се превръща на порокъ. Мнозина съзнаватъ това си положение. Но се срамуватъ предъ духовника да разкриятъ душата си,

за да не си измѣни той мнението за тѣхъ. Това обстоятелство не може да служи за извинение. Когато по-усърдно му се кажатъ грѣховетѣ отъ кающия се, той повече ще се моли на Бога за него, толкова той повече ще го обикне и оцени откровеността му. Ако укримъ грѣховетѣ си отъ духовника, не можемъ ги укри и отъ Бога. Богъ знае всичкитѣ ни грѣхове, дори и скрититѣ ни помисли и грѣховни наклонности. Предъ духовника си ще бждемъ чисти и прави, но предъ Бога — мерзки и двойно осъдени. Причината на такива по-сѣпки се крие въ гордостъта. Тя е страшенъ порокъ. Тя е станала причина дявола да отпадне отъ ангелитѣ (1. Тим. 3:6). Гордостъта прѣчи да се признаемъ, че сме претоварени съ тежки, гнусни, срамни и низки грѣхове и пороци. Струва ни се срамотно, не ни се иска да се разкриемъ предъ духовника каквито сме. Но какво ще бжде на страшния съдъ, когато предъ Бога и ангелитѣ бждатъ обявени явнитѣ ни и тайни неизповѣдани грѣхове и пороци? Не ще ли бжде тогава по-срамотно положението ни? Да! Тогавъ ще бжде много по-срамотно. Тогавашния срамъ не може се опише и изкаже съ думи. Тогавъ ще бждемъ готови да се скриемъ въ нѣкои пушинаци отъ неизповѣданитѣ грѣхове, но ще бжде късно. Тогавъ не ще можемъ да направимъ нищо.

Затова, съ пълна сериоз-

Зафирка Георгиева

МОЛИТВА

ВЪ ХРАМА

Тебе, Боже, днесъ се моля,
очи вдигамъ къмъ небето;
дай ми, Боже, твърда воля
и ми освети сърдцето.

Мене днесъ дари ми сили,
твоя пѣть свещенъ да следвамъ,
помогни ми, Боже мили,
въвѣ живота да напредвамъ.

Нека всичко туй що правя
да е добро и полезно.
Нека всичко що мечтая
да е свято, безпогрѣшно.

Помогни на всички тука,
що се молятъ въ твойта сграда,
подари имъ ти сполука —
за труда имъ дай награда.

Свещ. П. Иордановъ

Коварниятъ Албионъ

Ако има народъ, който най-много да е страдалъ, ако има народъ, който най-много да е пѣшквалъ подъ робство и безправие, на когото историята е изпълнена съ неописуеми теглила, ако има народъ мъченикъ, той е българския народъ. И въпрѣки това, той съ своя духъ, трудолюбие, честностъ и упоритостъ въ творчество, изпъкна като фениксъ, отъ своето пепелище и се изправи гордъ и величественъ, предъ очитѣ на близки и далечни народи. Днесъ, съпоставяйки си Баташкото клане преди нашето освобождение, и бомбардировкитѣ надъ София и др. наши градове, не намираме никаква разлика въ страшния варваризъмъ. Тогавъ дивия азиатецъ извърши това нечувано кръвопролитие на невинни хора отъ всички възрасти и полъ, който варваризъмъ възмути цѣлия тогавашенъ свѣтъ, въ това число и Англия. А днесъ, въ по-големъ мащабъ „културна и християнска Англия“ се окъпва въ невинна българска кръвъ, като разруши жилища, църкви, болници и училища, безпричинно обезлюди и обърна въ пепелища наши цѣлостни градове, които се издигнаха не съ английски сръдства и дарения, а съ упоритъ български трудъ.

Ние не сме забравили още горчивинитѣ и злощастията, които ни причинихте презъ миналата война, като ни оленехте чисто български земи и ги дадохте на нашитѣ съседи, когато ни неложихте непоносими репарации, като по този начинъ изтеглихте жизнения токъ на страната ни, понеже ни взехте много добитѣкъ, вжглища, храна и пари. Лишихте ни отъ войска. И днесъ се питаемъ: съ какво ние се

ността и чиста откровеностъ трѣбва да изповѣдаме грѣховетѣ си предъ духовника. Трѣбва да кажемъ всичко лошо каквото сме сторили и каквото знаемъ за себе си. Трѣбва да се покажемъ каквито сме въ действителностъ. Съ нищо не трѣбва да се извиняваме и оправдаваме. Колкото по-съзнателно и по-сериозно се отнасяме къмъ изповѣдта, толкова по-достойно изпълняваме дълга си, толкова по-заслужено ще получимъ спасение на душитѣ си отъ Бога.

правинихме къмъ Англия? Пукна ли поне една пушка срещу нея? Пролѣ ли се капка английска кръвъ отъ българинъ? Застрашихме ли ѝ нѣкъде интереситѣ? Защо е тоя варваризъмъ отъ нейна страна? Защо не отиде на фронта и тамъ да бере победни лаври? Защо влиза въ ролята на тилловъ герой? Това, безспорно, понижава нейната стойностъ въ очитѣ на благоразумчитѣ. Че толкова низко ще изпадне Англия, ние недоушехме. Тя, която преди войната огънь и жупелъ сипѣше противъ болшевиизма, днесъ съсюзи съ него и сжщо като него се окъпва въ невинна кръвъ. И какъ безбоязнено тя наруши всички международни договори. Ала нѣма да бжде далечъ денътъ, когато болшевишкия валакъ ще запѣли къмъ Англия и тогава тя не ще е въ състояние да се справи съ него. Защото не ще има насреща си открити градове и беззащитни деца, жени и старци.

Ти, коварний Албионе, може да продължавашъ да рушишъ нашитѣ градове да обезлюдявашъ страдата ни, но знай, че по този начинъ не ще ни сломишъ духа, нито ще ни разколебашъ, а все повече ще ни сплотишъ. Дори съ този си варваризъмъ, който надмина тоя на Атила и Тамерлана, ти унижи себе си предъ цѣлия свѣтъ. Вие, които всѣки денъ ни оплаквате, защо подстрекавате народитѣ ни къмъ бунтъ, защо ни унищожавате и обърщате градоветѣ ни въ развалини? Защо заради насъ проливате крокодилски сълзи, а продължавате да ни избивате мирното население. Защо ни наричате чакали? По ожоро вие сте такива, а не ние. Ние искаме не чужди земи и народи, както вась, а искаме да съберемъ като квачка подъ крилата си разпрѣснатия нашъ народъ. Карате ни да отстѣпимъ Македония, Тракия и покрайнинитѣ, които сж наши, и за които редъ войни водихме, а вие, които безъ право завладѣхте половината свѣтъ земи, които не сж ваши, защо не ги отстѣпите на тѣхнитѣ народи? Вие „камилитѣ изгълтахте, а комаритѣ прецедихте! Гредата въ очитѣ си не виждате, а сламката въ чуждитѣ очи виждате!“

Знайте, че невинно пролѣ-

Кой е глупавиятъ?

Астрономътъ Кирхнеръ си доставилъ едно кълбо (глобусъ), на което небето, заедно съ звездитѣ, били много добре изобразени. Въ това време го посетилъ единъ много добъръ негова приятель, обаче, безбожникъ.

Много ж т и бележитиятъ астрономъ се опитвалъ да убеди приятеля си въ Божието битие, т. е. че Богъ сжествува. Като видѣлъ това тѣй изкустно приготвено земно кълбо, омаенъ и изненаданъ, безбожникътъ извикалъ:

— Кой направи това чудно нѣщо?

— Никой! Произлѣзло е отъ само себе си, съвсемъ случайно, — отговорилъ Кирхнеръ

Безбожникътъ се почудилъ на тоя отговоръ.

— Да, кълбото (глобуса) е произлѣзло отъ само себе си, — упорито продължавалъ да настоява астрономътъ.

— Ти, като че ли искашъ да ме правишъ глупецъ, — сѣрдито отговорилъ безбожникътъ.

Тогавъ бележитиятъ астрономъ пристѣпилъ къмъ него и му казалъ:

— Ти мислишъ, че е глупаво да се твърди, че това земно кълбо, направено отъ дърво, книга и бронза, не е направено отъ никого и че е произлѣзло отъ само себе си. Но какъ да нарека лѣкъ азъ твоето твърдение за свѣта, чието слабо изображение е това кълбо? Не е ли по-голяма глупостъ отъ твоя страна да твърдишъ, че това малко нѣщо е направено отъ нѣкого, а великото и красиво мирово здание е произ-

тата кръвъ вика за отмъщение. При все че вашитѣ божии причиняватъ хиляди невинни жертви и голѣми разорения, но отъ всичко това се получава обратенъ резултатъ. Въмѣсто да ни разедените, вие по-здраво ни циментирахте въ едно. Дори, тоя вашъ варваризъмъ, дойде да разочарова и тия малко ваши съмишленници, които, не познаващи вашата жестокостъ, се бѣха хванали на вѣдицата ви. И отъ всичко това, дойде да се разбере, че отъ английската култура и цивилизация не останала нищо друго, освенъ единъ ВАРВАРИЗЪМЪ.

Печатница А. Пандълиски

— ВАРНА —

ул. „Панагюрище“ 4 — тел. 23-15

Истини, които трѣбва да се знаятъ

(III. Учителитѣ и ржководителитѣ на църквата)

Ако всички членове на църквата сж равни предъ Бога, зашто споредъ учението на св. ап. Павла „Предъ Бога нѣма вече иудейнъ ни елинъ, нито господаръ, нито робъ; нѣма мъжки полъ ни женски, а всички сж Негови синове чрезъ вѣрата въ Него“ (Гал. 3:28) все пакъ, за добрия вѣрвѣжъ на Неговата църква тукъ на земята, като институция съставена отъ хора, Самъ Спасителътъ е наредилъ, щото едни отъ синоветѣ на църквата, най-достойнитѣ, най-просвѣтенитѣ и най-преданнитѣ къмъ спасителното дѣло, спрямо себе си и къмъ другитѣ, да иматъ ролята на учителитѣ и ржководители по пѣтя на истината, а всички други, тѣхъ да слушатъ, да имъ се поко-

риватъ и ги последватъ. Ржководнитѣ лица въ църквата образуватъ църковното ржководно или учителско тѣло или църковната иерархия, която се състои отъ три степени: епископи, свещеници и дякони, а ржководнитѣ членове образуватъ водимата църква, стадото на вѣрующитѣ или пасомитѣ.

Понеже има много християни, които сж се отклонили отъ истината и които поддържатъ, че всички сме едно въ църквата, и като така, нѣма водачи и водими, а на всички имъ е даденъ единъ и сжщъ даръ, ние ще докажемъ съ цитати отъ св. Писание, че Самъ Спасителътъ е установилъ въ църквата Си една иерархия, която да ржко-

води и само нея е облѣкълъ съ сила да учи, да извършва св. таинства и да се грижи за Неговата църква.

Като четемъ св. евангелие, което обхваща живота и дѣлата на Спасителя, виждаме, че отъ всички, които сж Го последвали, Той е избралъ 12 човѣка, които нареклъ апостоли: „А когато настана день, повика ученицитѣ Си и избра отъ тѣхъ дванадесетъ, които и нарече апостоли“ (Лук. 6:13). И само на тѣхъ Той поръча и даде сили да поучаватъ всички народи, да извършватъ св. таинства и да ржководятъ вѣрующитѣ къмъ спасение, както пакъ свидетелствава св. Писание: „И тѣй, идете, научете всички народи, като ги кръщавате въ името на Отца и Сина и Светаго Духа, и като ги учите да пазятъ всичко, що Съмъ ви заповѣдалъ“ (Мат. 18:19—20)

Той предаде тая сила на св. апостоли, както я бѣ приелъ отъ Отца: „Даде Ми се всѣка сила на небето и на земята.. Както Ме Отецъ прати, тѣй и Азъ ви пращамъ. И като рече това, духна и имъ каза: приемете Духа Светаго; на които простите грѣховетѣ, тѣмъ ще се простятъ, и на които задържите, ще се задържатъ“ (Иоанъ 20:21)

Къмъ тия дванадесетъ, Спасителътъ прибави още седемдесетъ ученици, които тоже изпрати да съдействуватъ на това велико дѣло въ свѣта.

„Ето, Азъ ви пращамъ като овци въ срѣтъ вълци. И въ кой то градъ влѣзете и не ви приематъ, излѣзте отъ стѣгитѣ му и кажете: „И праха полепналь по насъ по вашия градъ ви отърсваме.“ (Лук. 10:1, 3 и 10)

Повѣрвайки имъ тая сила, Той я даде не само на тѣхъ,

а и на тѣхнитѣ наследници, си до свършека на свѣта, защото то следъ като имъ бѣ казано да отидатъ, да учатъ и да благословятъ внимателни, прибави: „Азъ ще бжда при вась до телъ свършека на вѣковетѣ“ (Мат. 28:20).

Затова и следъ възнесението на Господа на небето, св. апостоли поставиха на мѣстото на Иуда предателя Матисейна, който се причисли къмъ единадесетъ апостоли (Деян. 1:24), а следъ това бѣха удостоени Варнава и Савелъ, за да вѣдѣлото, за което бѣ ги призвалъ“ (Деян. 12:2) т. е. за дѣлото на Спасителя.

Св. Апостоли, които светото Писание заповѣда на Спасителя, разпространявайки свѣтовъ геліето въ цѣлия свѣтъ, имало много мѣста, основани, многолюдни църкви, ржководители, лагали презвитери, а тамъ то се указвала нужда, дори

Пост и здраве

относятъ съ пре-
къмъ поста, може
това, защото е

арката.
се анализиратъ
целиятъ и реал-
ти на поста поне
на човѣка, не мо-
е възхитимъ отъ
редба.

се изказва за пра-
востъ хуманныятъ
Георги Ефремовъ,
отъ четвъртата го-
сп. „Добро здра-

ваната християнска
становила 40 дне-
предъ прездника
ението — периодъ,
вижда на мнозина
критика отъ мнози-
въ вѣрата. Къкъ мо-
трае толкова вре-
месо? Ония, които
поститъ, не сж има-
ни отъ медицина
сж тѣхнитъ дово-
т и въ поститъ
и разрешаватъ да

поститъ, не сж има-
ни отъ медицина
сж тѣхнитъ дово-
т и въ поститъ
и разрешаватъ да

погледъ тѣ сж
ко внимнемъ по-
въпроса, ще ви-
доводитъ имъ сж
погрѣшни — и

религиозно гледи-
тъ чисто научно и
вно. Ние тѣй живѣ-
мено въ градоветъ,
трупаме, отколкото

Повече хора прекар-
жтъ животъ, тѣй че
имъ не може да
поститъ.

непотрѣбни веще-
следъ день тѣ го
съ месо, силна храна,
итиета и други отро-

да могатъ, обаче, съ
работа да изхвър-
нитъ отровни продук-

усилено потене и
дишане.

е разрешила тоя
Отъ време на време
трѣбва да пости. А

да не яде месо и
ни храни и така да
можностъ на организ-

очишти отъ натруп-
въ него и задрѣсти
отровни продукти.

това време
употрѣбавя за храна
по-близки до него-

рода и по-пригодни
организмъ: зелен-
и, овощия, дървено

бова храна и пр. —
много по-естественъ

видъ, отколкото неестествената
месна храна. По тоя на-
чинъ, той ще взема по-малко
бѣлтъци (тъкмо споредъ най-
новата наука за храненето),
а повече груба храна — нѣ-
що, което е твърде необходи-
мо за правилната служба на
червата. Постната храна е по-
груба, но затова пѣкъ по при-
годна за човѣшкия храносми-
лателенъ каналъ.

Но има още една страна на
въпроса за поститъ — морал-
ната. Месната храна прави чо-
вѣка грубъ, егистъ, зѣлъ,
приближава го до животното.
Колкото и да не искаме да от-
ричаме това и да протестира-
ме срещу подобно твърдение,
не можемъ да го избѣгнемъ,
защото животинското царство,
въ което не сжествува на-
шата префинена прикритостъ,
ни дава най-добъръ примѣръ.
Всѣки знае характера на вѣл-
ка, лисицата, чакала и т. н., и
характера на коня, вола, ов-
цата, заека и т. н. Светитъ от-
ци сж целили съ поститъ да
направятъ човѣка кроткъ, до-
бъръ, смиренъ — да бжде
достоеенъ за званието човѣкъ.
А тъкмо това ни е потрѣбно
въ днешния озвѣренъ вѣкъ.
Имаме нужда отъ хора-човѣци,
а не отъ хора-звѣрове.

Така ни говори лѣкарътъ.
Да чуемъ гласа му. Да прие-
мемъ въ живота си поста за
каляване на духа ни, за уси-
ляване вѣрата ни въ Бога и за
подобрене на здравето ни.

Съобщава: свещ. В. — Добричъ

Учете децата да пазятъ коматчето

Когато детето ви хвърли
коматче хлѣбъ, накарайте го
да прибере хлѣба и при това
му разкажете историята на
това коматче. Кажете на дете-
то всичкото, което е трѣбвало
да се направи, щото това
коматче да попадне въ рѣче-
тъ му. Разкажете му за труда
на орача и копача, подъ мрач-
ново и промѣнливо есенно
небе. Разкажете му какъ зър-
ното расте подъ земята. Оли-
шете надеждитъ на земеде-
леца, когато почне да изкла-
сва житото. Опишете трево-
гитъ му, когато на хоризонта
се появятъ страшнитъ черни
облаци и всрѣдъ буря затрѣс-
катъ грѣмотевци. Не забра-
вайте да му разкажете и за
жетваря, който работи подъ

какъ ще проповѣдаватъ, ако не
бждатъ пратени?! (Рим. 10:15)
„Нима всички сж апостоли?
всички ли сж пророци? всички
ли сж глжуватели?“ (I Кор. 12:
29), защото „И никой се Самъ
не сдобива съ тая почастъ, ос-
вень оня, който е призванъ отъ
Бога, както и Араонъ. Тѣй и
Христосъ, не Самъ прослави
Себе Си, за да бжде Първо-
свещеникъ, а Го прослави Оня,
Който му е казалъ: „Синъ Мой
Си Ти, Азъ днесъ Те родихъ“.
(Евр. 5 : 4—5).

Вънъ отъ това, св. апостоли
сѣветвали вѣрующитъ да слу-
шатъ и да почитатъ ржково-
дителитъ си: „Покорявайте се
на наставничитъ си и бждете
послушни, защото тѣ, бидейки
длжжи да отговарятъ, бдятъ
за вашитъ души“ (Евр. 18 : 17).
„Молитъ ви, братя, да уважа-
вате ония, които се трудятъ
между васъ, които сж ваши
предстоители въ Господа и кои-

Тайнство причастие

Причастието е таковотайн-
ство, чрезъ което, вѣрващиятъ
приема подъ форма на хлѣбъ
и вино истинското тѣло и кръвъ
на Спасителя и по тоя начинъ
се съединява съ Христа, изво-
ра на вѣчния животъ.

По висота и тайнственостъ,
това тайнство превъзхожда
всички останали тайнства, за-
щото хлѣбътъ и виното се
превръщатъ по чудесенъ на-
чинъ въ тѣло и кръвъ Христо-
ви. Въ другитъ тайнства се
предаватъ други благодатни
дарове, а тукъ, вѣрващитъ се
съединяватъ съ самия изворъ
на Божествената благодатъ —
Иисуса Христа. Самото тайн-
ство служи не само като срѣд-
ство за най-тѣсно единение на
вѣрващитъ съ Христа, но и
като спасителна жертва, при-
насяна Богу за живитъ и мърт-
витъ. Това тайнство е Богоу-
становено отъ Иисуса Христа
въ надвечерието на Неговитъ
страдания, по време на тай-
ната вечеря въ Сионската
горница. Иисусъ Христосъ
взель хлѣбъ, благословилъ го,
преломилъ го, и раздавайки
го на ученицитъ Си, казалъ:
„Вземете и яжте, това е Мое-
то тѣло“. После, като взель
чашата съ вино, благодарилъ,
далъ имъ да пиятъ и казалъ:
„Пийте отъ нея всички, защото
това е Моята кръвъ на новия
заветъ, която за мнозина се
пролива, за опрощаване на
грѣховетъ“. Следъ като при-
честилъ апостолитъ, Иисусъ
имъ заповѣдалъ да вършатъ
това винаги: „Това правете за
Мой споменъ“. Вѣрни на тая
заповѣдъ на Спасителя, апо-
столитъ, следъ като Духъ Све-
тый слѣзълъ надъ тѣхъ, вина-
ги извършвали тайнството при-
частие. Ние, православнитъ,
следваме тѣхния примѣръ.

палешитъ лжчи на слънцето.
Не забравяйте да му припом-
ните за оня каторжникъ въ
градоветъ, който е обреченъ
на непосиленъ трудъ, въ стай,
затоплени до задушаване, име-
то на който каторжникъ е
хлѣбаръ. Ако детето ви слуша
съ внимание, то не ще хвър-
ля вече хлѣба, а вие съ това
ще постигнете голѣми резул-
тати: съ запазването на оста-
налитъ коматчета, все ще спа-
сите една гладна душа, която
би загинала безъ хлѣбъ.

Всѣка хвърлена и стжпкана
на земята трошица, е открад-
ната отъ бедния.

то ви наставляватъ, и да има-
те къмъ тѣхъ преголѣма лю-
бовъ заради дѣлото имъ; жи-
вѣйтъ въ миръ помежду си“.
(I Сол. 5:12-13).

Огъ всичко казано до тукъ
се вижда ясно, че въ църквата
Христова едни сж, които трѣб-
ва да слушатъ. Тамъ, гдето нѣма
иерархия, учредена по Божест-
венитъ правила и закони, тамъ
не може да има църква, за-
щото, отстранявайки учителитъ
и ония, които единички иматъ
право да извършватъ св. тайн-
ства, християнитъ биха останали
неосветени.

Древнитъ църковни учители
ясно потвърждаватъ това.
Така напр. св. Игнатий Бого-
носецъ казва: „Безъ тѣхъ (т. е.
безъ епископи, свещеници и
дякони) нѣма църква“. А св.
Киприанъ казва: „Това, що съ-
ставлява църквата, е народа,
обединенъ съ свещеника“.

Затова отъ най-старитъ вре-

Хлѣбътъ за тайнството при-
частие трѣбва да бжде пше-
ниченъ и квасенъ, чистъ и по
качество и по начинъ на при-
готвянето му, защото и Самъ
Спасителъ е извършилъ та-
инството съ такъвъ хлѣбъ, —
отъ най-хубавото зърно и отъ
най-чистото брашно. Хлѣбътъ
трѣбва да бжде квасенъ, за-
щото Иисусъ Христосъ извър-
шилъ тайнството причастие
съ квасенъ хлѣбъ, нареченъ
отъ апостолитъ артосъ, което
значи квасенъ хлѣбъ, а не
прѣсенъ. Виното трѣбва да
бжде отъ чистъ лозовъ плодъ,
защото съ такова вино извър-
шилъ Христосъ тайнството, ка-
то го смѣсилъ съ вода. Цър-
квата винаги е употрѣблявала
такова вино, въ споменъ на
тоя, че изъ ребрата на Спа-
сителя прободенъ на кръста,
изтекли кръвъ и вода. Бого-
служението, въ време на кое-
то се извършва тайнството
причастие, се нарича св. Ли-
тургия. Литургията ни пред-
ставя цѣлия животъ на Спаси-
теля, отъ рождението Му въ
пещерата до Възнесението Му
на небето. Най-важниятъ мо-
ментъ отъ св. Литургия е пре-
освещаването на св. даро-
ве т. е. когато хлѣбътъ и ви-
ното се превръщатъ въ ис-
тинско тѣло и кръвъ Хр. Никой
не може да изясни тайната на
този процесъ. Ние вѣрваме, че
това става съ силата и дей-
ствието на Духа Светаго и ка-
то се причестяваме съ вели-
китъ тайнства, влизаме въ
пълно духовно общение съ
Христа и вѣчния животъ.
„Който яде Моята плътъ и пие
отъ Моята кръвъ, пребжда
въ Мене и Азъ въ него и той
има вѣченъ животъ“, казва
Самъ Христосъ. Понеже всич-
ки имаме нужда да влѣземъ
въ духовно общение съ Хри-
ста и да получимъ освещаване
на своитъ духовни сили,
всички — млади и стари, трѣ-
бва да се причестяваме. За да
ни служи това тайнство за
спасение, а не за осжждане,
ние трѣбва да се подготвимъ
чрезъ молитва и постъ, да
очистимъ и съвѣстѣта си чрезъ
тайнството изповѣдъ, та да
станемъ достойни да прие-
мемъ св. тайни. Това тайн-
ство действува като огънь,
който топли и съгрѣва ония,
които смиренно и боязливо
пристжаватъ къмъ него и съ
вѣра, страхъ и трепетъ го
приематъ; но който изгаря
всички, които сж небрежни,

Единъ смѣлъ протестъ

Съ срдѣствата на своя голѣмъ яв-
торитетъ и като вѣчна ревнителка
на българщината и народната кау-
за презъ вѣковетъ, родната цър-
ква и днесъ става вѣрна изразител-
ка на ония свещенъ протестъ, който
бушува въ гърдитъ на всички ония,
свикнали да се биятъ на полето
на честта съ почитанитъ срдѣства
на борбата.

Нашитъ духовни водачи сж по-
сочили предъ цѣлото свѣтовно об-
ществено мнение, че изпитанията,
на които е подложенъ нашия на-
родъ, нападанъ изневиделица и
застрашаванъ въ своитъ мирни гра-
дове, ще преодолѣе опасноститъ,
неунивайки духомъ и неотпадащъ
предъ терора на враговетъ ни.
Високо е казано въ протеста на
нашата църква: „Врагътъ може да
е силенъ, но той не е правъ въ сво-
ята присжда къмъ нашия народъ.
И нашата сила е въ наше право,
на чиято страна е крайната победа
въ свѣта. Да не се подаваме на
внушения, които могатъ да доне-
сатъ огново разпокжване, безпра-
вие и робство на нашия народъ“.

Родната църква е изпълнила дъл-
га си и сега. Върочемъ, тя винаги
е била, кждето е пулсирала най-силно
националниятъ духъ и кждето се
е чувствувала най-здраво българска-
та кауза.

разсѣяни, невнимателни и ли-
шени отъ смирение и благого-
вение. За подготвенитъ и дос-
тойнитъ, то е спасителна сила,
а за недостойнитъ и престжп-
ни души — изгарящъ огънь.
Това тайнство е сжщевремен-
но и жертва, принасяна за жи-
ви и мъртви. А Литургията е
най-поучителното свещенодей-
ствие, което напомня на вѣр-
ващитъ цѣлия животъ на Спа-
сителя и онези, които участву-
ватъ съ молитва и вѣра на
безкръвната жертва, получа-
ватъ освещение и благосло-
вение. Тайнството причасте-
ние е най-важната частъ отъ
благодатния животъ на цър-
квата, затова по думитъ на
Спасителя, то ще се извършва
вѣчно, до свършека на свѣта.

ЦЪРКОВНИ

— Св. Синодъ е решилъ да
изпрати на енорийска служба
всички духовни лица свещеници,
които до сега сж заемали служ-
би като учители, професори и
лектори въ подведомственитъ на
Светия Синодъ училища — семи-
наритъ въ София и Пловдивъ, как-
то и въ Пастирско богословския
институтъ въ Черепишъ.

тиря, за да се заблудатъ ов-
цитъ.

Ти, драги читателю, който
имашъ щастieto да си членъ
на православната църква, ост-
тани си твърдъ въ вѣрѣта и
слушай свещеника си, защото
Спасителъ е казалъ: „Който
васъ слуша, (т. е. апостолитъ
и приемничитъ имъ), Мене
слуша, а който се отрича отъ
васъ, отъ Мене се отрича. А който
се отрича отъ Мене, отрича се
отъ Оня, Който Мз е пратилъ“.
(Лук. 10:16).

Прот. П. Ик

Църквата и „Браниниъ“

— По решение на Св. Си-
нодъ, при всѣка браническа дру-
жина ще има религиозенъ съвет-
никъ, въ лицето на мѣстния ено-
рийски свещеникъ. Назначаването
му ще стане отъ Св. Синодъ.

Църковното трапезарийно дѣло въ епархията

Село Върбица, Преславско

Намира се въ Върбишкия балканъ, въ центъра на прочутото „Герлово“. Състои се отъ около 450 християнски семейства, както и отъ известенъ брой мюсюлмани — остаѣщи отъ турското владичество, което е било центъръ на бейство. Въ енорията му влизатъ още и селата: Ментигево, Кюлменъ, Врани-конь. Общо енорията наброява около 460 християнски къщи съ 600 семейства.

Църквата въ с. Върбица се нарича „Св. В. М. Димитрий“. Построена е презъ 1843 год. и е осветена въ същата година.

Въ с. Върбица е имало безплатна църковна трапезария отъ 1939 до 1942 година, въ която сж се хранили срдѣно 20—22 бедни деца. Изразходвани сж били общо 12,940 лв. Свещеникътъ съобщава: „Макаръ и при много скромни срдѣства и обстановка, откритата отъ насъ безплатна църковна трапезария е дала много добри резултати. Това сѣмъ го чувствувалъ най-много въ студентитъ скрежовити дни, когато въ топлата църковна килия сме приютявали и нахранвали онѣзи, които сж имали нужда отъ нашата помощ...“

Изъ живота на епархията

Преди настѣпването на великия постъ, Митрополитъ Иосифъ е предприелъ обиколка изъ епархията.

На 6 II т. г. е служилъ въ гр. Нови-пазаръ, на 12 II въ храма „Св. Три Святители“ въ гр. Шумень, на 14 II е извършилъ молебень на лозаритъ въ гр. Преславъ, на 17 II е ималъ продължителна конференция съ всички свещеници отъ Шуменска духовна околия; на 20 II е отслужилъ св. Литургия въ Катедралния

храмъ въ престолния си градъ, на 23 II е отслужилъ св. Литургия въ с. Дивъ-дѣдово, шуменско.

На всѣкъже Митрополитъ Иосифъ е произнаселъ назидателни слова, изслушвани съ голѣмо внимание отъ богомолцитъ.

Следъ първата седмица на великия постъ, Негово Високопреосвещенство ще продължи обиколкитъ си изъ епархията.

Свещеническа конференция въ Шумень

На 17 февруарий въ Шумень се състоя въ църк. салонъ конференция за свещеницитъ отъ шуменска, ново-пазарска, преславска, търговишка и омортешка административни околии, които съставятъ Шуменската духовна околия. Сутринта въ катедралната църква „Св. Възнесение“ имаше служба. Служи хубево и благоговейно младиятъ вардунски свещеникъ Петъръ Христовъ. Въ 8 часа пристигна отъ Преславъ Негово Високопреосвещенство Еперхийскиятъ Архиерей, придруженъ отъ своя протосингелъ Високопреподобниятъ Архимандритъ Тихонъ. Негово Високопреосвещенство застана на владишкия тронъ и взе участие въ умилителното пѣне на клира.

Въ 9:30 часа Архиерейскиятъ Намѣстникъ Негово Всеблагоевнейство Протоиерей Д. Попвасилевъ откри конференцията, като изказа радостта на свещеницитъ, че Негово Високопреосвещенство ги е почелъ съ присѣстването си. Отъ Попвасилевъ спомни, че вече четири години свещеницитъ отъ Шум. дух. околия не сж имали случай да чуятъ въ събранията си своя Архиерей, а презъ тѣзи последни години много вода изтече и по външния свѣтъ, и въ нашето отечество, та и въ църковния и епархийски нашъ животъ. Голѣми събития разтърсватъ свѣтъ, като не оставиха незабелязани и нашия животъ. Много въпроси искатъ своето разрешение. Изковаха се закони, които прѣко засегнаха службата на свещеника, безъ да го питатъ, жѣлае ли той или не, напр. да участва въ комисията при изземването на хранилѣ на населението. — едно участие, което засегна най-пакостно не много мѣста прѣстижа на свещеника.

Архиерейскиятъ намѣстникъ като подига редица въпроси предъ Негово Високопреосвещенство, каза, че по много

причини, душата на свещеницитъ е смутена и търси назидание и утеха, свѣтъ и упътване отъ своя баща — архиерей. И Негово Високопреосвещенство разгони смущението и даде назиданието. Три часа и половина той говори на своитъ помощници — свещеници съ въодушевление, съ топлина, съ широко християнско човѣколюбиво чувство. „Крайно смутно време дойде! Ураганъ се носи по свѣта и помита не отдѣлни хора, а цѣли държави. Цѣли градове и селища изгарятъ и се заличаватъ отъ лицето на земята. Бедствията на хората отъ чуждитъ държави сж отъ огромни размѣри и сж нечувани въ историята. Пожарътъ на войната обляхна малко и нашата страна и ние изтърпнахме. Какво можемъ да направимъ ние, духовницитъ, и какъ да служимъ? Съ мъдростъ, съ разумъ, съ търпение и мъжество и ние и вашитъ християни. Ние въбраме, че държавата ни ще преживѣе нечуваната свѣтовна буря. Но каквото и да става съ държавата, народътъ, българскиятъ народъ, ще остане да живѣе во вѣки въковъ. Тогава какъ трѣбва да служи пастирътъ днесъ? Саможертвено, съ пълна преданостъ на своя народъ. Прѣстижътъ на духовника трѣбва да израстне презъ тия години до най-голѣма висота. Тогава, каквото и да стане, каквато и сждба да сполети нашия народъ, последниятъ не ще остави своитъ пастири никога и никъде, нито пастиритъ ще оставятъ своя народъ...“

И още много, много говори въ тоя духъ Високопреосвещениятъ Архиерей, съ завидна логика, високъ стилъ и красноречие, които насладиха и както се казва, насълзиха неговитъ свещеници отъ преданата ему на Царъ и Родина Шуменска духовна околия.

п. Д.

Колко струва единъ часъ война

Самолетитъ струватъ извънредно много скѣпо

Всѣки знае, че войната струва много скѣпо. Тя се финансира съ заеми, които се увеличаватъ непрекъснато.

Колкото повече армиятъ се модернизиратъ, толкова повече и разносикитъ по тѣхното издържане ставатъ по-голѣми. Когато сутринъ прочитате въ вашия вестникъ комюникето, което гласи, че 3,000 тона бомби напр. били хвърлени надъ единъ градъ, знаете ли какво представлява това?

За да се пренесе едно подобно количество бомби, необходимо е било да се прибѣгне до услугата на около 1,000 самолета. За направата на единъ четиримоторенъ самолетъ е била нужна работна рѣка на 300 души работници въ течение на единъ месецъ. Прочее, за да се построятъ и екипиратъ 1,000 такива апарати е трѣбвало да се мобилизиратъ 300,000 работници-специалисти. Следъ като бомбандировачътъ е готовъ за действие, т. е. следъ неговото излизане отъ юзина-

та и следъ неговото изпитване, необходими сж други 80 специалисти за неговото обслужване. Следъ това се слага проблемътъ на неговия летящ персоналъ. На 1,000 самолета отговаря, за тази целъ, единъ персоналъ отъ около 5,000 леги. Извънъ това, за единъ полетъ отъ 3,000 км., 1,000 четиримоторни самолети изразходватъ 15 милиона литри бензинъ, т. е. съдържанието на единъ петролоносачъ отъ 15,000 тона, както и едно чувствително количество машинно масло. Едно нападение, както това, за което става дума, струва, изчислено въ пари, приблизително десетъ милиарда лева, безъ да се взема подъ внимание загубенитъ при нападението самолети.

Споредъ изчисленията, войната струва на голѣмитъ воюващи държави вкупомъ, 135 милиона лири стерлинги въ часъ, т. е. надъ две хиляди милиарда лева дневно.

Книжнина

НОВА КНИГА

Н. В. Преосвещенство св. Пловдивския Митрополитъ г. г. Кирилъ, обогати духовната ни книжнина още съ единъ свой трудъ „ПРИ ИЗВОРА“, 351 стр., книгоиздателство „Братско слово“, Пловдивъ, цена 150 лв. Предаваме богатото съдържание на тази нова книга, а въ близко време ще помѣстимъ и отзивъ.

Сдържание:

ПРИ ИЗВОРА. Книга за живота на Исуса Христа.

ПЪРВИ ЗОРИ. Какъ свѣтътъ приема Христа.

ГЛАСЪТЪ НА ВИКАЦИЯТЪ ВЪ ПУСТИНЯТА. Пригответе лѣтя Господень.

ИЗГРѢВЪ. Свѣтлина на мрака. ДЕСЕТЪ ПРОКАЖЕНИ. Неблагодарностъ.

ВАРТИМЕЙ СЛѢПЕЦЪТЪ. Проглеждане.

ЗАКХЕЙ Напредъ и на високо. ХАНАНЕЙКАТА. Молитва.

МИТАРЪ И ФАРИСЕИ. Смирение и гордостъ.

БЛУДЕНЪ СИНЪ. Свобода и наемничество.

СЖДЪТЪ НА ЛЮБОВЪТА. Малкитъ Христови братя.

ВЪТРЕШЕНЪ МИРЪ. Гледайте навътре.

ДОЙДИ И ВИЖЪ. Методъ на познанието.

РАЗСЛАБЛЕНИЯТЪ. Очистени пѣтица.

СЕБЕОТРЕЧЕНОСТЪ. По стѣпикитъ на Христа.

ГЛУХИ. Неджгътъ на мнозина НѢМИ. Езикътъ на лозето.

КОЙ Е ГОЛѢМЪ? Голѣмство и първенство.

ОСАНА. Сдѣловень превалъ. ГРОБЪТЪ Е ПРАЗЕНЪ. Той възкръсна.

СЪМНЕНИЕ Ако не видя, МИРОНОСИЦИ. Духовно благоухание.

ВЪ ПРИТВОРА НА ВИТЕЗДА. Искане и можене.

ОТПЛАТА. Грѣхъ или здраве. БЕСЕДА НА САМАРЯНКАТА. Жива вода.

ДРУГАТА БЕСЕДА ПРИ КЛАДЕНЕЦА. Гладъ.

СТРАДАНИЕ. Зло за добро.

ВЪЧЕНЪ ЖИВОТЪ. Смъртъ и вѣчностъ.

ПЕДЕСЕТНИЦА. Дойди и се воели въ насъ.

ПРИЗНАВАНЕ НА ХРИСТА. Най-висшата оценка.

Хроника

Вчера въ цѣлата страна бѣха отслужени панихиди по случай 6 месеца отъ смъртта на Н. В. Царъ Борисъ III Обединителъ.

Цѣлъ единъ народъ, притаилъ дълбоко въ сърдцето си голѣмата мъка, отдаде въ молитвено мълчание почтъ къмъ паметъта на Царя-Свѣтоцъ.

Въ катедралния храмъ въ Варна се отслужи панихида, на която присѣствуваха всички официални лица и множество граждани. Предъ микрофона на радио Варна се изнесе нароченъ помененъ часъ по този случай, предшествуванъ отъ силно прочувственото слово на Командира на Армията г. генералъ Никола Христовъ, въ което той подчерта голѣмитъ държавнически качества на великия ни Покойникъ и възхвали бащинскитъ грижи, съ които Той обдари своя народъ.

Молимъ настоятелите на вестника, ако сж събрали абонамента за 1944 год. да изпратятъ сумитъ, тъй като поради скѣпотията, редакцията има нужда отъ срдѣства.

На 22, 23 и 24 февруари, Варненския епархийски духовенъ съветъ разгледа всички насрочени бракоразводни дѣла.

Мѣстното германско училище уреди въ нашия градъ специални курсове по нѣмски езикъ за ученици, търговци, еснафи и др. професионалисти, които жѣлятъ да усвоятъ езика, при много износни условия. Тая навременна инициатива попълни една голѣма празнота въ нашия градъ.

На 20 т. м. се откри съ слово отъ г. Ал. Маноловъ, председател на Б. Н. М. С. художествената изложба на г. Любенъ Ивановъ, известенъ нашъ маринистъ, който за втори пѣтъ излага своитъ творби въ нашия градъ. Сюжетитъ му сж въ покой. Взети сж отъ всички краища на България. Той е художикъ на тихитъ морски води и заливи. Всѣка картина лови погледа на зрителя и го задържа въ себе си. Изложбата е цѣла духовна наслада. Заслужава внимание и подкрепа.

Предъ пролѣтъ

Не знамъ, защо все тъй се вгледамъ въ топящитъ се снѣгове, защо въ земята все поглеждамъ дали тревата вече расте.

Не знамъ, защо се вслушвамъ въ трепетъ, ще чуя ли въ гората звукъ, ще доловя ли нѣжний шепотъ на топлия лѣхъ, повѣлъ отъ югъ.

Не знамъ... Но мойто сърдце знае. То чака съ вѣра пролѣтъта да дойде нейде отъ безкрая съсъ радостъ, слънце и цвѣта.

Да прѣсне надъ свѣта мъглата, която тегне тъй надъ менъ, и азъ да видя небесата, осъмналъ крогътъ, възроденъ.

Отъ Серафимъ

Редакцията изпрати всички отци-секретари на духовитъ околии въ епархията прѣдъ отъ списъцитъ съ абонатитъ тѣхнитъ райони, по които ще бираатъ абонамента на вестника 1944 година.

Църковното въстание на с. Попгригорово, ришко, най-сърдечно благодарна Кмета на с. Победотпуснатитъ 20,000 лв. помощ църквата. Нека Всевишниятъ му дарува крепко здраве и дълъгъ животъ, та все съ такава съзнанието да служи на родъ църква.

Наша църква

Свещ. С. Г. — Търговище. Абоната е записанъ въ шитъ списъци. Грѣшката е изплатена. Изпратихме и нови бройци.

Свещ. П. Хр. — с. В. дунъ. Описахме отказани записани новия, Братски здравъ.

Свещ. Хр. Ив. — Дричъ. Поправихме адреситъ при други нередовности съобщавайте ни. Очакваме и дописки. Златна Добруджа.

п. Дошо — Шумень. Получихме дописката Ви и виждаме, помѣстихме я. Правно. Не трѣбва бисеритъ да посяме на... Здравей! Залими го отъ списъка.

Св. Зар. М. — с. Получихме дългия Ви списъкъ. Благодаримъ за ревността. Наки вестника ще се изпраща.

Зафира Георгиева. Получихме стихотворенията Ви. ното помѣстихме вече. Паметъточния си адресъ.

гр. Провадия — А. Н. Ако всички така биха лужвали на редакцията и адстрацията, бихме били на въ всѣко отношение. За стои Ви благодаримъ. Здравейте!

Свещ. Ан. М. — с. Получихме списъка Ви съ 30 ната. Връзка не ще Ви прѣповече.

Свещ. Ив. Д. — с. Списъка Ви съ 17 абонатихме. Стари бройове очакваме още абонати. благодарностъ помѣстихме.

Свещ. Ив. Стр. Ястр. Получихме списъкъ съ 52 абонати. На всички изпраща вестника по отдѣлно при бройове нѣма.